

Arrest

nr. 207 450 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2017 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.

1.2. Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te hetend);

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 22.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene werd van 28.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft op 29.11.2017 verklaard geen familie in België te hebben. Het art 8 van het EVRM is dus niet van toepassing.

Betrokkene werd van 28.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. “

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van

derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid bovendien de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2. Uit de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij zowel bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, een zeer groot belang heeft gehecht aan de vasthouding van verzoeker door de onderzoeksrechter. Verzoeker werd namelijk van 28.11.2017 t.e.m. 22.01.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst, maar nadien door middel van een handlichting van de onderzoeksrechter opnieuw in vrijheid gesteld:

Betrokkene werd van 28.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij merkt nadrukkelijk op dat hij de ten laste gelegde feiten met klem betwist. Hij begin geen strafrechtelijke inbreuk. De verwerende partij verwijst daarentegen alleen maar naar het aanhoudingsmandaat van verzoeker. Verzoeker werd evenwel in vrijheid gesteld, door handlichting. De onderzoeksrechter kwam dus terug op zijn eerdere beslissing.

Hiermee werd ten onrechte geen rekening gehouden, zowel bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de duurtijd ervan. Nochtans is dit een zeer zwaarwichtig element in de beoordeling van het dossier van verzoeker.

De verzoekende partij benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, te treffen (zie het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 195 531 van 24 november 2017).

Verzoeker heeft bovendien als onderdaan van Bosnië en Herzegovina de mogelijkheid om gedurende 90 dagen op een periode van 180 dagen op het Schengengrondgebied te verblijven. Verzoeker verbleef gedurende deze periode in België. Hij verbleef samen met zijn zus en schoonbroer te 2100 Antwerpen, Broekenberglei 239.

Ook hiermee werd ten onrechte geen rekening gehouden door de verwerende partij.

De verwerende partij schendt hierdoor artikel 74/11 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht.

3. In casu is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal

verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”
Pagina 8 van 10

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij van 28.11.2017 tot 22.01.2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. De verwerende partij stelt dat verzoeker “eventueel” veroordeeld kan worden. Ook wijst de verzoekende partij op de maatschappelijke impact van deze feiten (dewelke worden betwist door verzoeker en niet worden bewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken).

De verzoekende partij merkt nadrukkelijk op dat hij de ten laste gelegde feiten met klem betwist. Hij begin geen strafrechtelijke inbreuk.

De verwerende partij verwijst daarentegen alleen maar naar het aanhoudingsmandaat van verzoeker. Verzoeker werd evenwel in vrijheid gesteld, door handlichting.

Uit deze omstandigheden, kan niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De bestreden beslissing bevat bovendien geen informatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden.

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

De verwerende partij schendt hierdoor artikel 74/11 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.4. Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd, meer bepaald omdat de verzoekende partij verklaart geen familie te hebben in België waardoor artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is, dat zij van 28 november 2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor zij eventueel kan veroordeeld worden, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden is een inreisverbod van drie jaar volgens de bestreden beslissing dan ook proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden en de feitelijke kenmerken van het administratief dossier van de verzoekende partij heeft de gemachtigde geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar *in casu* proportioneel is. De bewoording van de motivering laat geen twijfel bestaan over de precieze redenen waarom de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar *in casu* gepast en proportioneel acht.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat zij de haar ten laste gelegde feiten met klem betwist, dat zij geen strafrechtelijke inbreuk beging. Zij stelt dat de verwerende partij alleen verwijst naar een aanhoudingsmandaat, doch dat zij in vrijheid werd gesteld door handlichting, dat de onderzoeksrechter aldus terug kwam op haar eerdere beslissing. De verzoekende partij betoogt dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, terwijl dit nochtans een zwaarwichtig element is in de beoordeling van haar dossier. Zij benadrukt dat het de verwerende partij toekomt alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing te nemen, zoals het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Zij meent dat uit de omstandigheden niet kan geconcludeerd worden dat zij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt, dat de bestreden beslissing geen informatie bevat waaruit blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Zij betoogt dat de appreciatiebevoegdheid steeds moet uitgeoefend worden op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan kan bewezen worden. Zij meent dat bijgevolg het de verwerende partij toebehoorde om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de verzoekende partij een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde.

3.6. Blijkens het administratief dossier werd de verzoekende partij op 28 november 2017 aangehouden door de onderzoeksrechter uit hoofde van mededaderschap aan inbreuken op de drugswetgeving. Uit een document van de FOD Justitie van 21 maart 2018 blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een handlichting door de onderzoeksrechter. Uit het bijbehorende faxbericht van het bureau CR, ondertekend door attaché D.D.N., van 23 januari 2018 blijkt dat de verzoekende partij op 22 januari 2018 administratief werd weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Antwerpen, waarbij wordt verzocht om de verzoekende partij op 26 januari 2018 over te brengen naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Uit een document van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoekende partij op 26 januari 2018 wordt opgenomen in het centrum met nummer I-A-03,

ingevolge de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Uit een ander document uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoekende partij van 28 november 2017 tot 22 januari 2018 werd vastgehouden in de gevangenis van Antwerpen op grond van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader en dat er op 22 januari 2018 handlichting was alsook dat de verzoekende partij onder de actieve titel 2 wordt vastgehouden vanaf 22 januari 2018 omwille van illegaal verblijf. Uit het document blijkt verder ook dat de verzoekende partij wordt vrijgelaten uit de gevangenis van Antwerpen op 26 januari 2018 met bestemming het centrum in Merksplas. Ook blijkt uit de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 januari 2018 dat de verzoekende partij in uitvoering van voormelde beslissing wordt opgesloten in de gevangenis van Antwerpen vanaf 22 januari 2018.

Uit deze samenhangende stukken blijkt dat de onderzoeksrechter ten laatste op 22 januari 2018 is overgegaan tot de handlichting van het door haar uitgevaardigde bevel tot aanhouding. Dit strookt met de vermelding in de bestreden akte van 22 januari 2018 dat de verzoekende partij tot "*heden*" onder aanhoudingsmandaat was geplaatst.

De bestreden beslissing vermeldt dat "*(b)etrokkene werd van 28.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.*" Deze vaststelling brengt de gemachtigde tot de overweging dat het gaat om "*(f)eiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden*" en tot volgende conclusie: "*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*" De duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaar onder meer omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden.

In casu stelt de gemachtigde zich op het standpunt dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, zich daarbij enkel steunende op de vaststelling dat de verzoekende partij van 28 november 2017 tot "*heden*" onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuk, als mededader, op de wetgeving inzake drugs en dat zij voor deze feiten "*eventueel*" veroordeeld kan worden. De gemachtigde verwijst tevens in het algemeen naar "*de maatschappelijke impact van deze feiten*".

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat het feit dat er geen strafrechtelijke veroordeling zou zijn gevolgd niet maakt dat zij met de informatie in het dossier geen rekening mag houden. Evenwel komt het aan de verwerende partij toe, wanneer zij meent dat er elementen zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is, deze elementen ook duidelijk te schetsen.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat het gaat om inbreuken op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor de verzoekende partij eventueel kan veroordeeld worden. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst om redenen dat er in zijn hoofde ernstige aanwijzingen van schuld bestaan. In het administratief dossier zijn echter geen documenten terug te vinden die melding maken van de ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van de verzoekende partij, noch enig ander document waaruit zou kunnen blijken wat de precieze gedragingen zouden zijn die de verzoekende partij heeft gesteld of wat het concrete aandeel zou zijn in het misdrijf waarvan de verzoekende partij als mededader in verdenking werd gesteld.

De bestreden beslissing en de gegevens in het administratief dossier laten niet toe op precieze en nauwkeurige wijze kennis te nemen van de feitelijkheden die aan de basis liggen van het aanhoudingsmandaat.

Nu blijkt dat de verzoekende partij de haar ten laste gelegde feiten betwist en uit de stukken van het administratief dossier de precieze context van de feiten niet blijkt noch wat het concrete aandeel zou zijn in het misdrijf waarvan de verzoekende partij als mededader in verdenking werd gesteld, blijkt niet dat de verwerende partij de elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde op duidelijke wijze heeft geschetst.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat de verzoekende partij "*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*".

3.7. De materiële motiveringsplicht is geschonden daar noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op grond van de haar gekende feiten - namelijk dat de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst van 28 november 2017 tot “heden” uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader - kon concluderen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij naderhand – ten laatste op de dag van het nemen van de bestreden beslissing – door handlichting in vrijheid werd gesteld.

3.8. Nu het motief omtrent de schending van de openbare orde niet overeind blijft en de verwerende partij dit motief blijkens het gebruik van het woord “en” als een essentieel motief beschouwt om tot het finale besluit te komen dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is, leidt voorgaande vaststelling tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER